

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOKER, BRAM

Dracula / Bram Stoker ; trad. și adapt.: Mihai-Dan Pavelescu. -
București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-658-6
I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

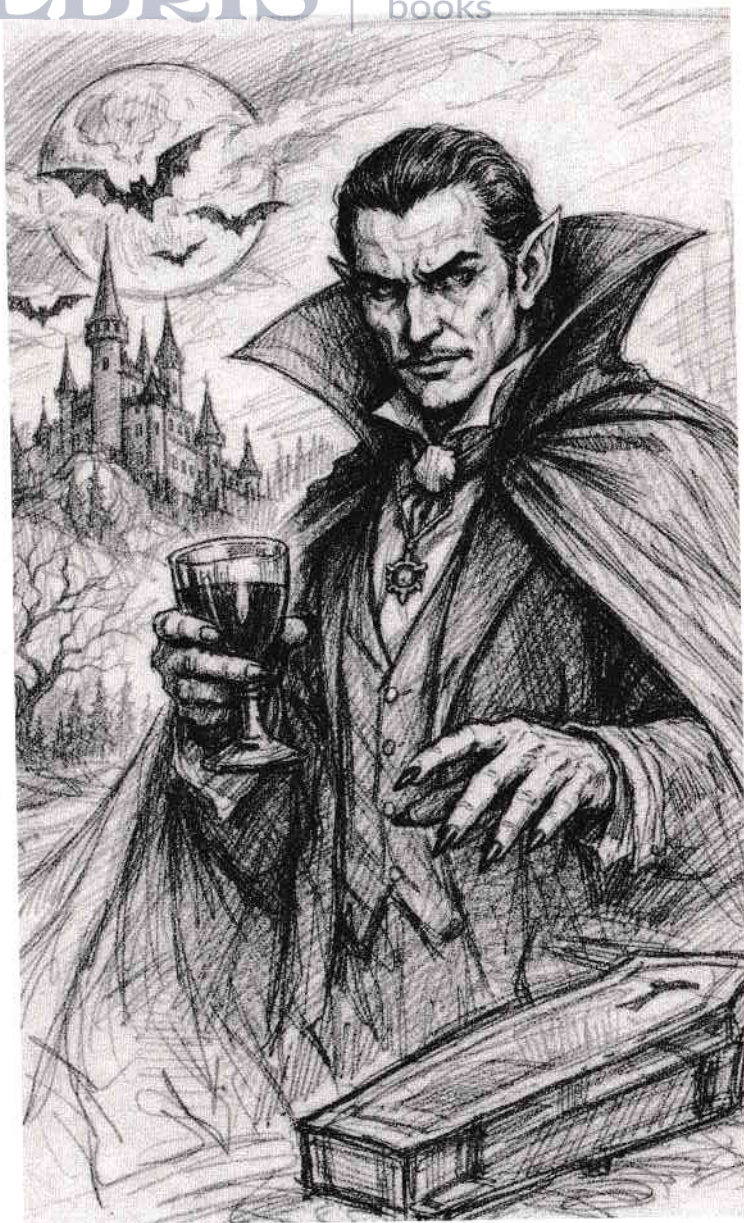
Bram Stoker

Dracula

Traducere și adaptare de Mihai-Dan Pavelescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Cuprins

Capitolul 1	
<i>Jurnal, Jonathan Harker (stenografiat)</i>	13
Capitolul 2	
<i>Jurnal, Jonathan Harker (continuare)</i>	32
Capitolul 3	
<i>Jurnal, Jonathan Harker (continuare)</i>	49
Capitolul 4	
<i>Jurnal, Jonathan Harker (continuare)</i>	67
Capitolul 5	
<i>Scrisoare, Mina Murray către Lucy Westenra</i>	86
Capitolul 6	
<i>Jurnal, Mina Murray</i>	99
Capitolul 7	
<i>Tăietură din ziarul The Dailygraph, 8 august (lipită în jurnalul Minei Murray)</i>	118
Capitolul 8	
<i>Jurnal, Mina Murray</i>	138
Capitolul 9	
<i>Scrisoare, Mina Harker către Lucy Westenra</i>	159

<i>Jurnal, John Seward</i>	180
Capitolul 11	
<i>Jurnal, Lucy Westenra</i>	201
Capitolul 12	
<i>Jurnal, John Seward</i>	218
Capitolul 13	
<i>Jurnal, John Seward (continuare)</i>	243
Capitolul 14	
<i>Jurnal, Mina Harker</i>	265
Capitolul 15	
<i>Jurnal, John Seward (continuare)</i>	288
Capitolul 16	
<i>Jurnal, John Seward (continuare)</i>	308
Capitolul 17	
<i>Jurnal, John Seward (continuare)</i>	323
Capitolul 18	
<i>Jurnal, John Seward</i>	342
Capitolul 19	
<i>Jurnal, Jonathan Harker</i>	365
Capitolul 20	
<i>Jurnal, Jonathan Harker</i>	383
Capitolul 21	
<i>Jurnal, John Seward</i>	403
Capitolul 22	
<i>Jurnal, Jonathan Harker</i>	425

	Capitolul 23	
<i>Jurnal, John Seward</i>		443
	Capitolul 24	
<i>Înregistrare, Van Helsing (în jurnalul fonografic al lui John Seward)</i>		462
	Capitolul 25	
<i>Jurnal, John Seward</i>		483
	Capitolul 26	
<i>Jurnal, John Seward</i>		506
	Capitolul 27	
<i>Jurnal, Mina Harker</i>		530
NOTĂ		557

Capitolul I

Jurnal, Jonathan Harker (stenografiat)

3 mai. Bistrița. Am plecat din München pe 1 mai la ora 20.35 și am ajuns la Viena dimineța devreme; ar fi trebuit să ajungem la 6.46, dar trenul a întârziat o oră. Budapesta pare un oraș minunat, din ce am putut vedea din tren și din puținul cât am mers pe jos pe străzi. Mi-a fost teamă să mă îndepărtez prea mult de gară, deoarece am ajuns târziu și urma să plecăm cât mai aproape de ora din mersul trenurilor.

Am avut impresia că părăseam Occidentul și intram în Orient – cel mai vestic dintre podurile splendide peste Dunăre, care are aici o lățime și o adâncime impresiionante, ne-a dus în mijlocul tradițiilor dominației turcești.

Am plecat aproape la timp și am ajuns după înserare la Cluj, unde m-am oprit peste noapte la hotelul Regal. La cină am mâncat friptură de pui preparată cumva cu boia, care era foarte bună, dar îți făcea sete. (Notă. Să iau rețeta pentru Mina.) L-am întrebat pe chelner și mi-a spus că se numește „papricaș de pui” și că, fiind o mâncare națională, ar trebui s-o pot găsi oriunde în regiunea Carpaților.

Cunoștințele mele superficiale de germană mi-au fost utile aici și nu știu cum m-aș fi descurcat fără ele. Având ceva timp la dispoziție când fusesem în Londra, vizitasem British Museum și căutasem volume și hărți

despre Transilvania; mi se părea că o cunoaștere prealabilă a țării nu putea fi chiar lipsită de importanță în relația cu un nobil local.

Am descoperit că ținutul pe care îl indicase contele se află în extremitatea estică a țării, la granița dintre trei provincii – Transilvania, Moldova și Bucovina –, în mijlocul Munților Carpați, și este una dintre cele mai sălbatice și mai puțin cunoscute părți ale Europei.

N-am reușit să găsesc nicio hartă sau lucrare care să indice localizarea exactă a castelului Dracula, pentru că încă nu există hărți ale acestei regiuni comparabile cu hărțile serviciului nostru topografic, însă am descoperit că Bistrița, localitatea de poștă menționată de contele Dracula, este destul de cunoscută. Voi nota aici câteva dintre însemnările mele, întrucât îmi vor reîmprospăta memoria când îi voi povesti Minei despre călătorie.

Populația Transilvaniei este alcătuită din patru naționalități distincte: sașii în sud; valahii, care sunt urmașii dacilor, tot în sud; maghiarii în vest și secuii în est și nord. Mă îndrept spre aceștia din urmă, care afirmă că se trag din Attila și din huni. Este posibil să fie așa, deoarece când maghiarii au cucerit ținutul în secolul al XI-lea au găsit hunii stabiliți acolo.

Am citit că toate superstițiile cunoscute în lume sunt adunate în potcoava Carpaților, ca și cum aceasta ar fi centrul unui vârtej plin de imaginație; dacă este adevărat, atunci șederea mea poate fi foarte interesantă. (Notă. Trebuie să-l întreb pe conte despre ele.)

Nu am dormit bine, deși patul era destul de confortabil, pentru că am avut tot felul de vise ciudate. Un câine a urlat toată noaptea sub fereastră, ceea ce ar putea avea o legătură cu asta; sau poate că de vină a fost papricașul, deoarece am băut toată apa din carafă și tot mi-era sete.

Spre dimineață am adormit și am fost trezit de ciocănituri continue în ușă, așa încât bănuiesc că la momentul acela dormeam profund.

La micul-dejun am mâncat același papricaș, dar și un terci din făină de porumb, pe care ei îl numesc „mămăligă”, și vinete cu carne tocată, o mâncare excelentă, căreia îi spun „vinete umplute”. (Notă. Să cer rețeta și pentru asta.)

A trebuit să mă grăbesc cu micul-dejun, fiindcă trenul pleca puțin înainte de ora opt, sau mai bine zis ar fi trebuit să plece, pentru că, după ce am alergat ca să ajung la gară la 7.30, a trebuit să stau în vagon mai bine de o oră înainte să pornim.

Cu cât mergi mai mult către est se pare că trenurile sunt tot mai nepunctuale. Oare cum o fi în China?

Toată ziua am străbătut încetșor o țară plină de frumuseți de tot felul. Uneori zăream așezări mici sau castele pe vârfuri de dealuri abrupte, așa cum se văd în vechile cărți de rugăciuni; alteori treceam pe lângă râuri și pâraie care, judecând după prundurile largi de pe ambele părți, par expuse la revărsări masive. Este nevoie de multă apă și de un curent puternic ca să măture totul și să lase golașe malurile.

În fiecare gară pe peron așteptau grupuri, uneori chiar numeroase, de pasageri îmbrăcați în fel și chip. Unii semănau perfect cu țărani de acasă sau cu cei pe care i-am văzut când am traversat Franța și Germania, cu vesteane scurte, pălării rotunde și pantaloni țesuți în casă, dar alții erau mult mai pitorești.

Femeile arată drăguț – până te apropii de ele –, însă au mijlocul butucănos. La toate vezi mâneci albe și largi de diverse croieli, iar majoritatea poartă cingători

late din care flutură fâșii de material, ca la rochiile balerinelor, dar bineînțeles că pe dedesubt au jupoane.

Cei mai ciudați pe care i-am văzut erau slovacii, care sunt mai barbari decât restul, cu pălării mari de vâcari, pantaloni largi alb-murdar, cămași albe de in și brăie enorme și grele din piele, late de aproape treizeci de centimetri și împodobite cu ținte de alamă. Poartă cizme înalte, în care își îndeasă pantalonii, și au părul lung și negru și mustăți negre și dese. Sunt foarte pitorești, dar nu prea atrăgători. Pe o scenă ar fi considerați imediat o bandă veche de tâlhari orientali. Mi s-a spus însă că sunt inofensivi și destul de lipsiți de spirit de afirmare.

Era deja întuneric când am ajuns la Bistrița, o așezare veche și interesantă. Fiind practic la graniță – întrucât Pasul Bârgău face de acolo legătura cu Bucovina –, a cunoscut o existență tumultuoasă, ale cărei urme sunt vizibile. Acum cincizeci de ani au avut loc mai multe incendii de proporții, care au provocat ravagii teribile în cinci ocazii distincte. La începutul secolului al XVII-lea, așezarea a pierdut 13 000 de oameni în urma unui asediu de trei săptămâni, iar la victimele războiului s-au adăugat foametea și molimele.

Contele Dracula îmi indicase să trag la hotelul Coroana de Aur, pe care l-am găsit de modă veche, spre marea mea bucurie, fiindcă voiam să văd, desigur, cât mai multe din obiceiurile locului.

În mod evident fusesem așteptat, pentru că, atunci când m-am apropiat de ușă, am fost întâmpinat de o femeie în vârstă, cu înfățișare voioasă, îmbrăcată în costumul tradițional țărănesc – cămașă albă și șorț lung, dublu, din pânză colorată, purtat atât în față, cât și la spate, strâns pe trup aproape mai mult decât îngăduie pudoarea. La vederea mea, s-a înclinat și a rostit:

– Domnul englez?

– Da, am răspuns, Jonathan Harker.

Ea a zâmbit și s-a adresat unui bărbat vârstnic, îmbrăcat în cămașă albă, ce o urmase până la ușă, care a dispărut și s-a întors repede cu o scrisoare:

„Bun-venit în Carpați, prietene. Te aștept cu nerăbdare. Somn ușor la noapte. Măine, la ora trei, trăsura de poștă va pleca spre Bucovina și ți s-a rezervat un loc în ea. La Pasul Bârgău te va aștepta caleașca mea, care te va aduce la mine. Sper că ai avut o călătorie plăcută de la Londra și că te vei bucura de șederea în frumoasa mea țară.

*Prietenul tău,
DRACULA.”*

4 mai. Am aflat că proprietarul hotelului primise o scrisoare de la conte, în care îi cerea să-mi asigure cel mai bun loc în trăsura de poștă; dar când l-am întrebat despre detalii, a părut oarecum reticent și s-a prefăcut că nu-mi înțelege germana. Nu putea fi adevărat, pentru că până atunci o înțelesese perfect; cel puțin, îmi răspunsese la întrebări exact ca și cum ar fi înțeles-o.

El și soția sa, doamna bătrână care mă întâmpinase, au schimbat priviri speriate. Proprietarul a mormăit că banii fuseseră trimiși în plic și că nu știa nimic mai mult. Când l-am întrebat dacă îl cunoștea pe conte și dacă îmi putea spune ceva despre castelul său, atât el, cât și soția lui și-au făcut cruce și, zicând că nu știau nimic, au refuzat pur și simplu să mai vorbească. Se apropiase însă ora plecării și n-am avut timp să întreb pe altcineva, deoarece totul era foarte misterios și deloc liniștitor.

Imediat înainte de plecare, soția proprietarului a venit în camera mea și mi s-a adresat aproape isteric:

— Trebuie să pleci? Tinere domn, chiar trebuie să pleci?

Era într-o stare atât de agitată, încât părea să fi pierdut controlul asupra puținei germane pe care o cunoștea, amestecând-o cu altă limbă pe care eu n-o știam deloc. Am reușit să înțeleg ce vrea doar punându-i multe întrebări. Când i-am spus că trebuie să plec neapărat și că am treburi importante de rezolvat, m-a întrebat din nou:

— Știi ce zi e azi?

I-am răspuns că era 4 mai. Ea a clătinat din cap și a zis:

— Da, știi asta! Știi data, însă știi ce zi este?

Când i-am spus că nu înțeleg, femeia a continuat:

— Este ajunul Sfântului Gheorghe. Nu știi că-n noaptea asta, când ceasul va bate miezul nopții, toate relele din lume vor avea putere deplină? Știi unde te duci și la ce te duci?

Tulburarea îi era atât de evidentă, încât am încercat s-o consolez, dar fără rezultat. În cele din urmă, a îngemănat și m-a implorat să nu plec, sau măcar să-mi amân cu o zi sau două plecarea.

Totul era foarte ridicol, însă nu mă simțeam în largul meu. Aveam totuși treabă de făcut și nu puteam îngădui să fiu împiedicat de nimic.

Am încercat s-o ridic și i-am spus, cât am putut de grav, că îi mulțumesc, dar că datoria mea era imperativă și că trebuia să plec. Ea s-a ridicat atunci, și-a șters ochii și, desprinzându-și de la gât un șirag de mărgele cu crucifix, mi l-a oferit.

Nu știam ce să fac, întrucât, fiind de credință anglicană, fusesem învățat să privesc astfel de obiecte drept o formă de idolatrie. Mi s-ar fi părut totuși nepoliticos să refuz o bătrână care îmi voia atât de sincer binele și era într-o asemenea stare de agitație.

Probabil că ea mi-a citit îndoiala de pe chip, pentru că mi-a pus rozariul la gât și mi-a zis:

— De dragul mamei tale.

Apoi a ieșit din cameră.

Scriu această parte din jurnal în timp ce aștept trăsura de poștă, care întârzie, desigur, și continui să port crucifixul la gât.

Nu știi dacă este din cauza temerii bătrânei, a numeroaselor tradiții funeste din locurile acestea sau a crucifixului în sine, totuși nu mă simt deloc la fel de liniștit ca de obicei.

Dacă acest carnet va ajunge la Mina înaintea mea, fie ca el să-i aducă rămasul meu bun. Iată că vine trăsura de poștă!

5 mai. În castel. Cenușul dimineții a trecut, iar soarele este sus deasupra orizontului îndepărtat, care pare colțuros – nu știu dacă din cauza copacilor sau a dealurilor, pentru că este atât de departe, încât formele mari și mici se amestecă.

Nu mi-e somn și întrucât nu mă va trezi nimeni până nu mă voi deștepta singur, scriu în așteptarea somnului.

Sunt multe evenimente ciudate de consemnat și, pentru ca aceia care le citesc să nu creadă că m-am ospătat exagerat înainte de plecarea din Bistrița, voi scrie întocmai din ce a constat cina.

Am avut parte de așa-numitele „frigărui haiducești” – bucăți de slănină, ceapă și carne de vită, condimentate cu boia, înfipite în bețe și fripte la foc, în stilul simplu în care negustorii ambulanti din Londra vând carnea pentru pisici! Vinul era auriu de Medias, care pișcă limba într-un chip aparte, totuși nu neplăcut. Am băut numai două pahare și nimic altceva.

Când am suit în trăsură de poștă, surugiul nu se instalase încă pe capra lui și l-am văzut vorbind cu proprietara hotelului. Era evident că discutau despre mine, pentru că la răstimpuri îmi aruncau priviri, iar unii dintre cei care stăteau pe banca din fața ușii au venit să asculte și apoi s-au uitat la mine, majoritatea cu milă. Am auzit multe cuvinte repetate des, cuvinte ciudate, fiindcă vorbitorii erau de multe naționalități, așa că mi-am scos discret dicționarul poliglot din geantă și le-am căutat.

Trebuie să spun că n-au fost încurajatoare, întrucât printre ele se numărau „ördög” – Satana, „pokol” – iadul, „strigoaică” – vrăjitoare, „vrolok” și „vlkoslak” – ambele cu același înțeles, unul fiind sârb și celălalt slovac, pentru ceva care este fie vârcolac, fie vampir. (Notă. Să-l întreb pe conte despre aceste superstiții.)

Când am pornit, oamenii care se strânseseră între timp în fața hanului și-au făcut cruce, iar câțiva au îndreptat spre mine două degete. Cu ceva dificultate, am convins un tovarăș de călătorie să-mi spună ce înseamnă gestul lor. La început n-a vrut să-mi răspundă, dar când a aflat că sunt englez, mi-a explicat că este un semn de apărare, o pază împotriva deochiului.

N-am fost deloc încântat, ținând cont că plecam către un loc necunoscut ca să mă întâlnesc cu un bărbat necunoscut, însă toți păreau atât de binevoitori, de triști și de înțeleghători, încât m-am simțit mișcat.

Nu voi uita niciodată ultima imagine a curții hanului și a inșilor pitorești care-și făceau cruce, stând în jurul porții mari și boltite, pe fundalul tufelor de leandri și portocali ținute în ciubere mari și verzi, grupate în mijlocul curții.

După aceea surugiul nostru, ai cărui pantaloni largi de in – „gaci”, cum le spun ei – acopereau toată partea din față a caprei, a pocnit din biciul său mare peste cei patru cai scunzi, înhămați unul lângă altul, și am pornit la drum.

În frumusețea peisajului pe care îl străbăteam, am pierdut curând din vedere și din amintire temerile funeste, deși, dacă aș fi cunoscut graiul sau mai degrabă graiurile pe care le vorbeau tovarășii mei de călătorie, poate că n-aș fi reușit să le alung atât de ușor. Înaintea noastră se întindea un ținut verde ce suia lin, plin de păduri, cu dealuri abrupte ici-colo, încununuate cu pâlcuri de copaci sau cu case țărănești, ale căror frontoane lipsite de ferestre dădeau spre drum. Peste tot se zărea o mulțime ametoare de pomi fructiferi înfloriți – meri, pruni, peri, cireși. Și, pe măsură ce înaintam, vedeam iarba verde presărată cu petale căzute.

Drumul șerpuia printre aceste dealuri verzi, pe care sașii de aici le numesc „Mittel Land”, dispărând când se arcuia în jurul coamelor ierboase sau când era ascuns de extremitățile răzlețe ale pădurilor de brazi, ce coborau pe versanți ca niște limbi de foc. Drumul era accidentat, totuși părea că zburăm pe el cu un zor febril. La momentul acela nu puteam înțelege motivul grabei, dar surugiul era evident hotărât să nu piardă timp ca să ajungă la Prundu Bârgăului. Mi s-a spus că drumul este excelent vara, însă nu fusese deocamdată reparat după zăpezile iernii. El diferă din acest punct de vedere de majoritatea căilor de acces din Carpați, deoarece, potrivit unei vechi

tradiții, drumurile nu trebuie întreținute prea bine. În trecut domnitorii nu le reparau, de teamă că turcii vor crede că se pregătesc să aducă mercenari și de aceea s-ar fi zorit să pornească războiul, care era într-adevăr mereu la un pas de a izbucni.

Dincolo de colinele verzi și domoale din „Mittel Land” se ridicau povârnișuri întinse de păduri, ce urcau până la coastele abrupte ale Carpaților. Acestea se înălțau de o parte și de alta, iar soarele după-amiezii le scâldea, dezvăluind toate culorile mărețe ale minunatului lanț muntos: albastru intens și purpuriu în umbrele piscurilor, verde și brun acolo unde iarba părea că se contopește cu stânca, și o înșiruire nesfârșită de țancuri zimțate și creste ascuțite ce se pierdeau în depărtare, unde se ridicau maiestuos vârfurile îmbrăcate în omăt. Pe alocuri, în munți se zăreau despicături uriașe, prin care, în vreme ce soarele începea să apună, vedeam la răstimpuri lucirea albă a apei ce cădea. Unul dintre tovarășii mei m-a atins pe braț când am ocolit poalele unui deal și am zărit piscul înalt și acoperit de zăpadă al unui munte ce părea să fie chiar în fața noastră.

— Uite! *Isten széke!* „Tronul lui Dumnezeu!” , a zis el în unguerește și s-a închinat cu reverență.

Ne-am continuat nesfârșitul drum sinuos, soarele a coborât tot mai mult în spate, iar umbrele serii au început să se strecoare în jur, accentuate de faptul că vârful muntos și înzăpezit încă păstra lumina apusului și strălucea într-un trandafiriu delicat și rece.

Pe alocuri am întâlnit secui și slovaci, toți îmbrăcați în costume pitorești, și am observat că gușa este dureros de răspândită printre ei. Pe marginea drumului erau multe cruci, iar când am trecut pe lângă ele, toți tovarășii mei s-au închinat. Ici-colo, un țăran sau o țărăncă erau

îngenuncheați în fața unui altar și nici măcar nu se întorceau când ne apropiam, ci păreau atât de absorbiți de devoțiunea lor, încât nu aveau nici ochi, nici urechi pentru lumea exterioară. Multe din cele văzute erau complet noi pentru mine – de pildă, căpițe de fân parcă suite în copaci și, ici-colo, pâlcuri răzlețe de mesteceni minunați, cu trunchiurile albe strălucind ca argintul prin verdele delicat al frunzelor.

La răstimpuri treceam pe lângă căruțe țărănești cu loitre, cu axul central articulată, astfel construite încât să urmeze denivelările drumului. În ele se aflau grupuri de țărani ce se întorceau acasă – secuii în cojoace albe de oaie, iar slovaci în cojoace colorate și purtând ca pe sulite niște bâte lungi, ce se termină prin lame de topoare. Pe măsură ce se lăsa seara, a început să se facă foarte frig, iar crepusculul a părut să se contopească într-o ceață întunecoasă cu umbrele copacilor – stejari, fagi și pini. În vreme ce suiam prin trecătoare, brazii întunecați se detașau însă ici și colo în văile adânci dintre pintenii dealurilor, pe fundalul zăpezii care încă nu se topise.

Uneori, când drumul străbătea pădurile de pini ce păreau să se strângă peste noi în beznă, mase cenușii uriașe risipite pe alocuri printre copaci creau un efect ciudat și solemn, ce alimenta gândurile și fanteziile sumbre născute mai devreme în cursul serii, când apusul soarelui reliefase în chip straniu norii aidoma unor fuioare spectrale ce par să șerpuiască întruna prin văile Carpaților. Panta era din loc în loc atât de abruptă, încât, în ciuda grabei surugiului, caii nu puteau înainta decât încet. Am vrut să cobor din trăsură și să merg pe jos, așa cum facem acasă, dar el nici n-a vrut să audă de așa ceva.

— Nu, nu, a spus el. Nu trebuie să mergi pe jos aici. Căinii sunt prea sălbatici.